

**POSTANOWIENIE
OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH
z dnia 19 sierpnia 2020 roku**

**Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych
składzie:**

Przewodniczący: r. pr. _____
Sędziowie: r. pr. _____ (sprawozdawca)
r. pr. _____

Protokolant: aplikantka radcowska Ka _____

**Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych
_____ radcy prawnego**

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 19 sierpnia 2020 r. odwołania od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych dnia 5 lutego 2020 r., sygn. akt RD 11/19, o umorzeniu dochodzenia w sprawie radcy prawnego

postanawia

1. na podstawie art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. (tekst jednolity Dz.U. z 2020 roku, poz. 75) w zw. z art. 437 § 1 i art. 465 § 1 i 2 k.p.k. utrzymać w mocy w całości zaskarżone postanowienie.
2. na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. (tekst jednolity Dz.U. z 2020 roku, poz. 75) zryczałtowanymi kosztami postępowania dyscyplinarnego w niniejszym postępowaniu odwoławczym w kwocie 1.000 zł (słownie: tysiąc złotych) obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych

Do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych wpłynęło odwołanie [imię] za od postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we Wrocławiu z dnia 5 lutego 2020r sygn. akt. R.D. 11/19 o umorzeniu dochodzenia w sprawie dopuszczenia się przez radcę prawnego [imię] przewinienia dyscyplinarnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny po zapoznaniu się z materiałem dowodowym ustalił następujący stan faktyczny:

Zarzucone radcy prawnemu przewinienie polegało zdaniem skarżącego na tym, iż jako pełnomocnik przeciwniczki skarżącego w sprawie rozwodowej zawisłej w Sądzie Rejonowym [imię] v Wydział Cywilny pod sygn. akt I [imię] otokół z rozprawy przeprowadzonej w tej sprawie z zeznaniami [imię] wykorzystwała bez zgody Sądu [imię] do złożonego pozwu w sprawie alimentacyjnej, zawisłej w Sadzie Rejonowym [imię] v Wydział Rodzinny i Nieletnich pod sygn. akt [imię]

Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych [imię] umarzając dochodzenie wskazał, że objęty zakresem dochodzenia czyn radcy prawnego nie zawierał znamion czynu zabronionego, skoro radca prawny w obu sprawach sądowych reprezentowała przeciwniczką procesową skarżącego, zatem jako jej pełnomocnik miała pełny dostęp do akt sprawy obu tych postępowań, w tym protokołów z posiedzeń, chociażby za pośrednictwem systemu informatycznego sądów i taki sam dostęp miała jej klientka będąca stroną postępowania. Natomiast o tym, czy i jaki dowód może być przyjęty w toczącym się postępowaniu decyduje sędzia.

Rozpoznając odwołanie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:
Stosownie do art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (j.t. Dz.U. z 2020 r. poz. 75), sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia.

Postanowieniu o umorzeniu dochodzenia zarzucono:

1. Nierzetelne przeprowadzenie dochodzenia poprzez pominięcie aktów prawnych potwierdzających słuszność wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, przy czym treść odwołania zdaje się wskazywać, że dotyczy to art. 525 k.p.c. oraz Regulaminu urzędowania sądów powszechnych,

2. stronniczość Rzecznika Dyscyplinarnego na korzyść radcy prawnego, co jak wynika z treści odwołania miałyby się wyrażać w oddaleniu wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu i pozbawieniu skarżącego możliwości usprawiedliwienia jego nieobecności na przesłuchaniu w dniu 4.02.2010r.

Wbrew zarzutom odwołania, postanowienie odmawiające wszczęcia dochodzenia

było zasadne. Rzecznik Dyscyplinarny w oparciu o materiał dowodowy dokonał prawidłowych ustaleń oraz słusznych konstatacji, które Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w pełni podziela.

Wbrew twierdzeniom odwołania, rzekomo pominięte przepisy nie mają zastosowania w postępowaniu dyscyplinarnym. Jak słusznie podał Rzecznik Dyscyplinarny w piśmie do skarżącego z dnia 22 marca 2019r w postępowaniu tym stosuje się przepisy ustawy z dnia 6 lipca 1982r o radcach prawnych (Dz.U. z 2018r poz. 2115 ze zm.) a w sprawach nieuregulowanych w tej ustawie stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.

Także bezzasadny jest zarzut stronnictwa Rzecznika Dyscyplinarnego wywodzony czy to z wydania postanowienia bez uprzedniego przesłuchania skarżącego (wobec jego niestawiennictwa), jak i oddalenia wniosku o przydzielenie skarżącemu pełnomocnika z urzędu. Skarżący wzywany był do stawienia się na przesłuchanie w charakterze świadka w kilku terminach: 22 marca 2019r, 20 grudnia 2019r i 4 lutego 2020r. Nieobecności w pierwszych dwóch terminach skarżący usprawiedliwił, natomiast na przesłuchanie wyznaczone na 4 lutego 2020r nie stawiał się ani nie podał przyczyn nieobecności.

Żaden przepis prawa nie nakazuje przydzielenia skarżącemu pełnomocnika z urzędu: instytucja obrony z urzędu przewidziana jest w przepisach postępowania karnego wyłącznie dla oskarżonego i wówczas, gdy wykaże on w sposób należyty, że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony. Odmowa ustanowienia skarżącemu pełnomocnika z urzędu nie może być zatem oceniona jako naruszenie procedury.

Zgodnie z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. nie wszczyna się postępowania a wszczęte umarza gdy czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. Wobec niestwierdzenia czynów, które mogłyby zostać zakwalifikowane jako przewinienia dyscyplinarne, zaskarżone postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego było prawidłowe, zatem Okręgowy Sąd Dyscyplinarny utrzymał je w mocy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 426 k.p.k. i art. 74¹ ustawy o radcach prawnych (j.t.Dz.U. z 2020r. poz.75).

Niniejsze postanowienie jest prawomocne bowiem Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w niniejszej sprawie działał jako organ II instancji i dlatego, stosownie do treści art. 426 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych na niniejsze postanowienie żaden środek odwoławczy nie przysługuje.

O kosztach postępowania zażaleniowego OSD orzekł na podstawie art. 70⁶ ust.2 i 3 ustawy o radcach prawnych.